

Majd

■ Találkozni fogunk egyszer, te és én. Önző lényekkel körülvelt áradatban, melynek eleme vagyok én is, talán rám találsz... Szeretni foglak, és te is engem, ahogy csak a legjobb barátot lehet. Veled majd utálatos önmagam lehetek, téged üthetlek majd, te eltűröd, de vissza sosem ütsz. Zseni vagy, de mellettem mégis beismered tudatlanságod. Majd ki akarsz emelni romlottságom Sodomájának mocsarából, én majd megpróbállak magammal rántani. Akár átkozhatlak is majd, te mégis visszajössz hozzám. Ha kérsz valamit, nem fogom tudni teljesíteni, túl nehéz lesz a kihívás. Az égbe hajítlak, a betonba zúzlak, mégis itt leszel velem, kiveszed kezemből a tört, ha már nem bírom önmagam súlyát. Énekelsz majd nekem, és én majd elégedetlen leszek a hangoddal. Te csak mosolyogni fogsz rajtam, de elfogadod a kritikámat, mert tudni fogod, hogy őrülden szeretlek, és hogy csak te vagy nekem. Amikor már mindent elveszek tőled, és megöllek, akkor fogok ráébredni a szörnyű bűzömre, a fertőre, amit egyedül te nem kaptál el a világtól. Tudni fogom, te voltál a szeretet, és én elpusztítottalak. Tettemre ráébredve őrüngve fogom marcangolni magam, ordítok, könny nélkül. Veled együtt én is meghalok. Csak egy test leszek, lelketlen, igazságot nem ismerő anyag. De még így is érezni fogom jelenléted, mosolygó hangod, meleg tekinteted.

Talán majd megpróbálok olyan lenni, mint te voltál, mert hogyha te leszek, akkor itt leszel velem. Mindent meg fogok tenni azért, hogy itt légy. És olyanná próbálok válni, mint te, és szeretni próbálok majd egy Újat, aki olyan, mint a régi én...

Sosem lehetek te, de megváltozom... Talán... Mert találkoztunk egyszer...